

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΕΜΠΕΛΕ  
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΚΚΛ. ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ  
ΑΡΘΡΑ & ΠΟΙΗΜΑΤΑ

«Τί γάρ παιδίον γλυκύτερον  
εἶπέ μοι, ἐάν σεμνῶς ἐθέλῃς θιοῦν;»  
(Χρυσόστομος)

ΚΑΒΑΛΑ 1981

### ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ

«Πάντα ήγοῦμαι σκόβαλα εἶναι ἵνα Χριστόν κερδήσω... τοῦ γνῶναι Αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων ὅπως καταντήσω εἰς τήν ἕξανάστασιν τῶν νεκρῶν» (ὁ Παῦλος πρὸς Φιλιππησίους).

#### Σεβασμιώτατε

Ἐντιμώτατοι Ἄρχοντες, Τίμιον Πρεσβυτέριον, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Ἐδριάζομεθα ἐδῶ οἱ πάντες, ἴσοι ἐν ἀλλήλοις, ἄρχοντες καί ἄρχόμενοι καί τὰ πόδια μας πατοῦν τὸ χῶμα πού ἐπάτησαν τὰ πόδια Ἐκεῖνου πού ἀνῆλθεν μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ διὰ τοῦτο ὀνομάσθη οὐρανοβάμων.

«Ἡραγὰν εἰς τὸν παράδεισον» θά ἀναφωνήσῃ ὁ Ἰδιος, στοὺς μεταφυσικά ἀφυδατωμένους Χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν κυρίως τῆς ἰδικῆς μας.

Ἡ λέξις «Παράδεισος» ὅταν ἐξέρογεται ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς Παύλου, εἶναι πιστοποιητικὸν ἔγκυρον. Ἀποτελεῖ συνάμα δριμύ κατηγορητήριον προπάντων γιὰ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας πού τώρα τελευταίως, ὡς νεόπλουτοι σπειδόμενε νά ἀνταλλάξουμε τὴν πίστιν στό Χριστό, μέ τὸ χρυσάφι, μέ τὰ ἀξιώματα, τὴ δημοτικότητα καί μέ ἄλλα σαθρὰ καί ψευδῆ ὑποκατάστατα καί ἔτσι ἡ Ἑλλάς τείνει νά μεταβληθῇ σ' ἓνα συνονθύλευμα νεοπλοτῶν καί ὑλοφρόνων.

Σέ ἡμᾶς ἀδελφοί ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἔνα στήν ἐπιστολή του πρὸς Φιλιππησίους θά βροντοφωνήσῃ «πάντα ήγοῦμαι σκόβαλα εἶναι ἵνα Χριστόν κερδήσω». Παραπλήσια εἶναι καί τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφύρου ὁ ὁποῖος διῆλθεν ἀπὸ ἐδῶ τοὺς Φιλιππους βαδίζων πρὸς τὴν Ρώμην, διὰ τὸ μαρτύριον. «Πῦρ καί σταυρὸς θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαί, διαρέσεις, σκορπισμοί δστέων συγκοπὴ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὅλου τοῦ σώματος κακαί κολάσεις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμέ ἐρχέσθωσαν μόνον ἵνα Θεοῦ ἐπιτύχω».

Λόγια δυνατά, λόγια, σεισμός γιὰ τοὺς σημερινοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ἀνόδυνου καί ἀνόδοξου Χριστιανισμοῦ!

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι Ἐρησκεία τῆς χαρᾶς θά ἀναφωνήσῃ κάποιος. Ναι, ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ γενᾶται ἐκ τῆς ὀδύνης ἀνευ προηγουμένης ὀδύνης ἢ χαρὰ εἶναι νόθος, ἁμαρτωλὸς καί ἔνοχος.

Ὁ Παῦλος δέν εἶναι ἓνας ἀπὸ τὰ νέφη τῶν μαρτύρων. Ὁ Παῦλος εἶναι ἡ μεγαλυτέρα καί μοναδικὴ φυσιογνωμία τῶν αἰῶνων. Θά τολμήσω μίαν βλάσφημιον σέψην, διὰ νά ἀντιληφθῆτε πόσον μεγάλος ὑπῆρξεν ὁ Παῦλος. Κάτι ἀνάλογο ἔκανε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος προκειμένου νά τόνισῃ τὴν Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «οὐ πείθομαι, διαμαρτύρεται, τῷ ὁμοτίμῳ σώζεσθαι παραχαράσσων τι τῶν τριῶν εἰς ἃ βεβάπτισμαι· ὄντως ἐνταφείνε με τῷ ὕδατι, οὐκ εἰς ἀναγέννησιν ἀλλ' εἰς νέκρωσιν τελειούμενος. Τολμῶ τί φθέγγεσθαι ὃ Ἰουδαίς καί σιγνῶμῃ τῇ ἀπονοία. Εἰ μὴ Θεὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Θεοδήτω πρῶτον καί εἶτα Θεούτω μέ τὸν ὁμοτίμον».

Τολμῶ καί ἐγὼ λοιπὸν νά εἶπω ὅτι ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ Παῦλος ὁ Χριστὸς θά ἐχρηάζετο νά κατέβῃ γιὰ ἄλλη μιά φορὰ στήν γῆ. Ὁ Παῦλος ἔγραψε τὸν ἕμνον τῆς ἀγάπης, τὸ ἀνεπανάληκτον αὐτὸ κείμενο.

Ἐάν ἔλειπαν ὅλα τὰ κείμενα τῆς Κ.Δ. καί εἶχαμε μό-

νον τόν ἕμνον τῆς ἀγάτης θά ἦτο ἀρκετόν νά βγάλουμε τό συμπέρασμα, ὅτι μόνον ἕνας Θεός, μόνον ἕνας φωτισμένος ἀπό τό ἅγιον Πνεῦμα, μόνον ἕνα Θεοκίνητο χέρι θά μπορούσε νά γράψῃ ἕνα τέτοιο ἀθάνατο μήνυμα. Κανένας ἰδιοτελής, κανένας ὑστερόφημος, κανένας ὑποκριτής, κανένας κενόδοξος, κανένας μισαλλόδοξος, κανένας ματαιόδοξος, κανένα ἀνθρωπάκι τοῦ κόσμου τοῦτου δέν θά μπορούσε νά ἀρθεῖ σέ τόσον ἕψος σκέψεως καί συλλήψεως διά τήν ἀγάτη. Κανένας κενόδοξος καί ὑποκριτής δέν θά ἔλεγε ποτέ ὅτι καί «ἂν δώσω ὅλα μου τά ὑπάρχοντα καί ἂν κάψω τό σῶμα μου γιά τόν ἄλλο, δέν ἔχω ἀγάτη δέν ὠφελούμε εἰς τίποτε».

Ἡ βασική ἀλήθεια πού τονίζεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο στόν ἕμνο τῆς ἀγάτης εἶναι ἡ ἐξῆς: Τίποτε δέν ὠφελείται ὁ Χριστιανός μέ τό νά εἶναι μάρτυρας κατά τό σῶμα μόνον, τίποτε δέν ὠφελείται μέ τό νά ἀγαθοεργῇ, τίποτε δέν ὠφελείται μέ τό νά εἶναι παρθένος, ἐάν τό μαρτύριο, τήν ἀγαθοεργία καί τήν παρθεσία, δέν τοῦς στεφανώνει ἡ μεγίστη τῶν ἀρετῶν ἡ ἀνυπόκριτη καί Θεϊκή ἀγάτη. Μάλιστα ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει τό ἐξῆς: Οὐδέν σκοτεινότερον παρθεσίας, ἔλεος μὴ ἐχούσης.

Τό μαρτύριο, ὁ ὁποιοσδήποτε δηλ. σταυρός πού σηκώνουμε χωρὶς τήν ἀγάτη καί τήν πίστη στόν Ἀναστάτη Κύριον μόνον ὡς ἀγολαγνεῖα καί μαζοχισμός δύναται νά χαρακτηρισθῇ.

Ὁ Παῦλος εἶναι ἕνας πιστός Μάρτυρας ἕνας Χριστιανός μάρτυρας.

Ἐδῶ ὅμως ἴσως ἐρωτήσῃ κάποιος: Μόνον ὁ Χριστιανισμός ἔχει μάρτυρας;

Ἀπαντῶμεν: Ὁχι.. Ἐπάρχουν καί μάρτυρες ἐκτός τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ναί ἀλλά ἡ εἰδοποιός διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Χριστιανοῦ μάρτυρος καί ὁποιοσδήποτε ἄλλου μάρ-

τυρος εἶναι ἡ ἐξῆς: Ὁ Χριστιανός μάρτυρας δέν μαρτυρεῖ γιά ἐπίγεια πράγματα. Εἶναι μάρτυρας γιά τόν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπί πλέον ὁ Χριστιανός μάρτυρας δέν εἶναι μάρτυρας διότι ὑποφέρει σωματικά μαρτύρια, διότι σκάνει κάποιο σταυρό, ἀλλά εἶναι μάρτυρας διότι καίγεται μέσα στό μαρτύριο τῆς Θεῆς ἀγάτης. Ὁ Χριστιανός μάρτυρας δέν εἶναι ἀνθρώπος τοῦ μίσους, δέν μισε οὔτε αὐτούς πού τόν σταυρώνουν ἀκόμη. Οἱ μάρτυρες τοῦ κόσμου τοῦτου καίνε ἴσως τό σῶμα τους, ἀλλά δέν καίνε τόν ἐγωισμό τους, διότι ἄλλος λίγο ἄλλος πολύ αισθάνονται μίσος πρὸς τοὺς ἀντιπάλους εἴτε θρησκευτικοί, εἴτε ἄλλου εἶδους ἀντίπαλοι εἶναι αὐτοί.

Οἱ Χριστιανοὶ μάρτυρες, γράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «τοὺς στεφάνους αὐτῶν οὐκ ἀπό τῶν ἀλλοτρίων βούλονται πλέκεσθαι συμφορῶν». Οἱ Χριστιανοὶ μάρτυρες δέν φτιάχνουν τά στεφάνια των ἀπό τίς συμφορές τῶν ἐχθρῶν των. Πότε θά ἀντιληφθοῦμε ἐπιτέλους ὅτι καί τό καλόν οὐ καλόν ἐάν μὴ καλῶς (χωρὶς ἀγάτη) γίνεται.

Πόσο λειψοὶ εἴμεθα σέ τέτοια σφραγίδια διδάγματα; Πόσο ἔρημοι καί γυμνοὶ ἀπό μιά Παύλειο ἀγάτη. Γι' αὐτό ὁ Χριστιανισμός θεωρεῖται θρησκεία τῶν ἀποτυχημένων καί ἀποκλήρων τοῦ κόσμου τοῦτου. Χριστιανισμός ὅπως τόν διδάσκουμε καί τόν ζοῦμε κατ'ἀλλῆλος μόνον γιά γραῖδια δζοντα νεκρολίθων καί γιά γυνακάρια συσσωρευμένα ἁμαρτίας, ἀγόμενα ἐπιθυμίας ποικίλης πάντοτε μανθάνοντα καί μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα κατά τόν οὐρανοβάμωνα Παῦλον.

Εἶναι λάθος ἀδελφοί μου μεγάλο λάθος ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι γιά τοὺς βλάκες· «Οὐδέ τῶν καθευδόντων οὐδέ τῶν βλακευόντων ἐστὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Κλήμης Ἀλεξανδρεῖς).

Σέ ὅσους γεννηθεῖ ἡ ἀπορία γιατί ὁ Παῦλος ἔγινε

τόσο μεγάλος, πού οφείλεται αυτό θά άπαντούσαμε αδι-  
στακτα: στην μεγάλη του θέληση. Όπου υπάρχει μεγάλη  
θέληση, μεγάλη πίστη, εκεί ή χάρις του Θεού ρέει ποταμι-  
δόν, όπου υπάρχει λίγη θέλησης, λίγη πίστη εκεί δίδεται  
μέ τό σταγονόμετρο.

Τί είναι όμως εκείνο πού δίδει κουράγιο στον πολυ-  
βασανισμένο αυτό άνθρωπο. Τί είναι εκείνο πού τον κρα-  
τάει όρθιο, αλύγιστο μέσα στον άφόρητο καύσωνα της δο-  
κιμασίας; Είναι ή πίστις εις τόν 'Αναστάνα Κύριον. 'Ο  
Παύλος έχει πεισθεί ότι δέν είναι δούλος ανθρώπων αλλά  
δούλος του αληθινού Θεού. 'Ο Παύλος είδε τόν 'Αναστά-  
να κύριον γι' αυτό θά γράψει περήφανα προς Φίλιππι-  
σίους «του γνόνα Αιτών και την δύναμιν της 'Αναστά-  
σεως Αιτού».

Οί άνθρωποι σήμερα (έκτός εξαίρέσεων φυσικά) δέν  
γνωρίζουν τόν Χριστόν. Είμεθα Χριστιανοί διότι γεννη-  
θήκαμε σε Χριστιανικό περιβάλλον, δέν έχουμε προσωπι-  
κές σχέσεις μέ τόν Χριστό. 'Η πίστις μας είναι άπροσω-  
πος, ιστορική μάλλον, παρά βιωματική, θεωρητική, δαιμο-  
νική διότι και τά δαιμόνια πιστεύουν και φρίσσουν.

Σέ όσους έρωτούν πού είναι ό Χριστός πού μάς κηρύ-  
τετε έμείς δέν τόν είδαμε ποτέ, υπάρχει άπάντησις σοφή,  
δυνατή και θαρραλέα, πού δίδεται από έναν άγιο της εκ-  
κλησίας μας, «Ο Χριστός έν ταίς ίδίαις έγκέκρυπται έν-  
τολαίς και τοίς ζητούσιν αυτόν κατ' αναλογίαν εύρίσκειται».

Στους πού «απειρηγούσιν» πού ζητούν μιά άμεσότερη  
έπαφή μέ τόν Χριστόν, μιά «γεύση Χριστού» ή εκκλησία  
τούς καλεί μέ τά γνωστά λόγια: «Λάβετε φάγετε τούτο  
έστί τό σωμα μου πίετε έξ αυτού πάντες τούτο έστί  
τό αίμα μου». Δυστυχώς ούτε τίς έντολής του Θεού ζούμε,  
ούτε τόν Κύριον γενόμεθα στό ποτήριον της ζωής.

Οί Χριστιανοί πρέπει νά βάλλουν καλά στό μυαλό τους

ότι ή Θεία Κοινωνία δέν δίδεται γιά επιβράβευση της ά-  
γιότητός μας αλλά είναι φάρμακον γιά άσθενείς διά του-  
το και καλείται φάρμακον άθανασίας αντίδοτον του μη ά-  
ποθανείν.

'Η άποχή από μιά γνήσια Χριστιανική βίωση και ή  
άποχή από την μυστηριακή ζωή της εκκλησίας μάς οδη-  
γει στό τίποτε. Και έτσι ό Χριστιανισμός κατάντησε δια-  
κοσμητικό στοιχείο, χριστιανική άρχαιολογία και όχι ζωή.  
'Ο Χριστός όμως είπε: «Εγώ ήλθον, ίνα ζώην έχουσι και  
περισσόν έχουσι δέν είπε ίνα έχουσι χριστιανική άρχαιολο-  
γία, ίνα εύρωσι ψομί ώρισμένοι άνίκανοι, ίνα έχουσι ά-  
σχολία, ώρισμένοι άργόσχολοι αλλά ήλθα ίνα ζώην έχουσι».

'Η βασική σκέψη του Παύλου είναι ότι δέν μπορεί  
νά είσαι Χριστιανός καθώς πρέπει, χωρίς την πίστιν εις  
την 'Ανάστασιν του 'Ιησού Χριστού. Δέν υπάρχει πού ά-  
θλιο πλάσμα πάνω στην γή, από εκείνο πού δέν πιστεύει  
στην 'Ανάσταση του 'Ιησού Χριστού.

«Εί έν ταύτη τη ζωή ελαπίότες έσμέν μόνον ελεεινότε-  
ροι πάντων ανθρώπων» γράφει ό Παύλος.

'Εκείνος πού δέν πιστεύει στην άνάσταση του 'Ιησού  
Χριστού δέν μπορεί έπ' ουδενί λόγω νά είναι έναρετος, θά  
είναι άπλώς καλός άνθρωπος αλλά άλλο καλός άνθρωπος  
και άλλο καλός Χριστιανός.

«Ο μη προσδοκών άναστήσεσθαι μηδέ δικην δώσειν  
τών ένταύθα πεπραγμένων αυτώ και μέχρι του παρόντος  
βίου τά ήμέτερα στήσεσθαι νομίζων και περαιτέρω μηδέν  
είναι πλέον ουτος ουδέ άρετης έπιμελήσεσθαι» γράφει ό 'Ι-  
ερός Χρυσόστομος.

'Εάν δέν υπάρχει άνάσταση των νεκρών τότε τί θέ-  
λεις άνθρωπε σε αυτόν τόν πλανήτη; 'Εάν δέν υπάρχει ά-  
νάστασης των νεκρών τότε ό κόσμος αυτός είναι μιά χαώ-  
δης έκθεσις φαντασμάτων και φρικαλεότητων θά αναρω-

νήσει ὁ ἀέμνητος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς. Ἐὐλογον ὁμως γεννάται τὸ ἐρώτημα: Ἐπάρχει ἄλλη ζωὴ; Βεβαίως! Ἀπόδειξετο. Τὸ ἀποδεικνύομεν «θάνατος γὰρ μαρτύρων ἀναστάσεως ἐστὶ ἀπόδειξις» θὰ ἀναφανήσῃ μὲ χαρὰ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Προσοχὴ ὁμως ποίων μαρτύρων; Ὅχι τῶν κοσμικῶν μαρτύρων ἀλλὰ τῶν Χριστιανῶν μαρτύρων ποὺ δὲν φτιάχνουν τὰ στεφάνια των ἀπὸ τίς συμφορῆς τῶν ἐχθρῶν των «οἷτινες τοὺς στεφάνους αὐτοὺς, οὐκ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων βούλονται πλέεσθαι συμφορῶν».

Φαντάζεσθε ἓνα ἀνάστημα σὰν τὸν Παῦλον νὰ ἐθυσιασθῇ γιὰ τὸ ψέμμα; Ἐδῶ μὲν καὶ μετὰ βίας θυσιαζόμεθα διὰ τὴν ἀλήθεια. Εἶναι δυνατόν ὁ Παῦλος νὰ ὑπῆρξε θῦμα; Εἴμαστε ἐμεῖς πῶς ἔξυπνοι ἀπὸ τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλον.

«Μαρτύριον γὰρ Παύλου ἀναστάσεως ἐστὶ ἀπόδειξις». Πίστις ὁμως εἰς τὴν ἀνάστασιν σημαίνει ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη χωρὶς τὴν πίστιν κορυάζεται ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὴν ἀγάπην κατατρέπει πίστις δαμονικὴ (τὰ δαμόνια πιστεύουν στό Θεό, ἀλλὰ δέν ἀγατοῦν).

Σεβασμώτατε ἅγιε Φίλιππων ἐγὼ ὁ ταπεινός ὁ ἀμαρτωλός καὶ ἐλάχιστος ἐν πρεσβυτέρους ὑποβάλλω πρὸς τὴν ὑμετέραν Σεβασμότητα κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην καὶ ἁγίαν ἡμέρα, μία παράκλησιν. Ἐὰς παύσομε νὰ ποτίζουμε τοὺς ἀνθρώπους μὲ γάλα διότι δέν εἶναι νήπια, εἶναι καιρός νὰ τοὺς δώσομε στερεὰ τροφή. Νὰ τοὺς ὀμιλήσωμεν τὴν γλώσσαν τῆς ἀλήθειας, πρέπει νὰ δάλομε τὸν λύχον ἐπὶ τὴν λυχνίαν διὰ νὰ λάμπει πᾶσι τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπὶ πλέον σὺς παρακαλῶ νὰ προσεύχεσθαι διὰ τοὺς κοπιῶντας ἐν λόγῳ. Καὶ τώρα ἀπευθύνομαι σὲ ὄσους σκανδαλίζονται πὼς ἐμεῖς ἄνθρωποι ἁμαρτωλοὶ καταπιανόμεστε μὲ ἅγια πράγματα καὶ τοὺς τονίζω τὴν βασικὴ καὶ αἰ-

ῶνια ἀλήθεια ὅτι ἐὰν τὰ μέτρα τοῦ Κηρύγματος τοῦ Ἐὐαγγελίου τὰ κόβαμε στὰ μέτρα τῆς ἀγιότητός μας ὁ μόνος Ἱεροκήρυκας ποὺ θὰ ὑπῆρχε θὰ ἦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀλλὰ μήπως μέσω ἡμῶν τῶν εὐτελῶν δέν κηρύττεται καὶ δέν κηρύττει ὁ Χριστός;

Τελειώνοντας ἔχω νὰ εἰπῶ τοῦτο. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ὅπως καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὅλο τὸ Ἐὐαγγέλιο καταλήγουν στό αἰῶνιο μήνυμα «ἅγιοι γίνεσθαι ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμί».

Ὁ δρόμος ὁμως πρὸς τὴν ἀγιότητα ἀρχίζει μὲ τὴν γνώση τῆς ἁμαρτωλότητός μας. Ἡ αὐτογνωσία εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ πρέπει νὰ κάνει ὁ χριστιανός. Ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει τὴν ἁμαρτίαν του εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἀνασταίνει νεκρούς. Ἐκεῖνος ποὺ κλαίει μίαν ὥραν διὰ τὰς ἁμαρτίας του εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ὠφελεῖ χιλιάδες διὰ τοῦ κηρύγματος του. Ἡ ἐκκλησία μας δέν ἠθικολογῇ. Ἡ ἠθικὴ τοῦ Ἐὐαγγελίου εἶναι πολὺ διάφορος τῆς ἠθικῆς τοῦ κόσμου.

Οἱ πρῶτοι τοῦ κόσμου εἶναι οἱ ἔσχατοι γιὰ τὸ Ἐὐαγγέλιο· ὁ Χριστός δέν εἶναι ἠθικολόγος· εἶναι Λυτρωτής. Λέν εἶπε φράινεσθε ἅγιοι ἀλλὰ γίνεσθαι ἅγιοι.

Δυστυχῶς ἔχομε μορφὴ εὐσεβείας ἡρνημένοι ὁμως τὴν δύναμιν αὐτῆς. Γιὰ τοῦτο πολλὰ θερησκευτικὰ προσοπεῖα, πολλές μάσκες, πολλές χριστιανικὲς κἀστες, πολλοὶ χρωματισμένοι Χριστιανοί, πολλοὶ πνευματικῶς ὑποτελεῖς καὶ λίγοι οἱ ἀνδρεῖοι οἱ θαρραλεοὶ. Πολλοὶ οἱ κισσοὶ ποὺ στηρίζονται σὲ ἐπίγεια δένδρα καὶ λίγοι οἱ ἐλπίζοντες εἰς τὸν Κύριον καὶ Αὐτὸν ἀναπνέοντες. Ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται· οἱ ἄθνηροι νὰ!

Ἄδελφοί μου σὺς καλῶ καὶ ἄς παρακαλῶ ἅς θγάλομε τὰ προσοπεῖα τὰ ὅποια μᾶς καλύπτουν. Ὁ Παῦλος δέν εἶχε προσοπεῖον, ἀπὸ ποῦ φαίνεται αὐτό; Ὁ Χριστός λέγει ἦλθε νὰ σώσῃ ἁμαρτωλούς ὧν πρῶτος εἰμί ἐγώ.

“Όσοι συνεχίζουν ακόμη την υποκριτική ζωή, όσοι συνεχίζουν να φορούν την μάσκα ως ακούσουν τα φροερά αλλά και σωτήρια λόγια του Ίεροῦ Χρυσοστόμου. Νῦν μὲν γάρ προσωποῖς τοιοῖ ταῖς παρὰ τῶν πολλῶν δόξεις (γνώμες), κρυπτόμεθα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τῶν προσωπειῶν τούτων ἀφαιρεθέντων πρὸ θήματος ἐστῶτες οὐδὲν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν δόξης εἰς τὴν ἐκεῖ ψῆφρον ἀφελειθῆναι δυνήσομεθα ἀλλὰ μειζόνως διὰ τοῦτο κολασθησόμεθα ὅτι καὶ πολλῶν ἐπαίνων καὶ πολλῆς εὐφημίας παρὰ τῶν πολλῶν ἀπολαύσαντες οὐδὲ ἀπὸ τούτου γεγενῆμεθα βελτίους. Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Παύλου διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγιωτάτου ἡμῶν Ἀρχιερέως κ.κ. Προκοπίου εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

### ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ἢ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ

Ὁ δρόμος γιὰ τὴν Θέωσι εἶναι δύσκολος. Δὲν εἶναι δρόμος ἀνθόσπαρτος ἀλλὰ γεμάτος μὲ χίλια μύρια ἐμπόδια. Ἐμπόδια ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ προσωπικὸ μας συμφέρον.

Ἄν ἡ κοινωνία ποῦ ζοῦμε ἔχει μεταβληθεῖ σὲ ζωολογικὸ κῆπο, σὲ ζούγκλα δὲν φταίει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παράλογη ἀγάπη γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας.

Δὲν μάθαμε νὰ ἀγαπᾶμε τίποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ὅσοι ἀγαποῦν δὴθεν τὸ Χριστὸ στὴν οὐσία ἀγαποῦν τὸν ἑαυτὸ τους.

Κανένας δὲν ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸν χωρὶς ἰδιότηεια, ὅλοι ἀγαπᾶνε τὸν Θεόν ὅταν τὰ πράγματα βαδίζουν καλὰ γι' αὐτούς. Ὅταν ὁμως ἔρθουν δοκιμασίες τότε ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸ Χριστὸ πάει περίπατο.

Πρέπει καθένας νὰ σταθεῖ θαρραλέα μπροστὰ στὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ: Ἀγαπᾶς ἀληθινὰ τὸν Χριστὸν ἀγαπητέ κίριε ἑαυτέ μου ἢ τὸ ἴδιον συμφέρον σου;

Διότι ἂν ἀγαπούσαμε τὸν Χριστὸν ἀληθινὰ τότε θὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι σὲ ὁποιαδήποτε κατάσταση ἀκόμα καὶ στὴν μεγαλυτέρα δοκιμασία.

Ἐρώτησα κάποτε μὰ κυρία. Ἀγαπᾶς τὸ Χριστό; Καὶ θέλει ἐρώτημα ἦτο ἢ ἀπάντησις, ἐγὼ πεθαίνω γιὰ τὸ Χριστό. Τότε κυρά μου γιατί δὲν κρατᾶτε τὰ παιδιὰ τῆς νύ-